

QUI EX DEO EST, VERBA DEI AUDIT

LA COMUNITAT CRISTIANA és una comunitat de creients, de fidels, convocada i aplegada per la Paraula.

Parafraçant el text de Joan, Evangelí cap. 1, 12-13, no és constituïda aquesta comunitat «per obra de la sang, ni del voler carnal, ni del voler d'home, sinó de Déu. El Verb —la Paraula— es féu carn i posà entre nosaltres el seu tabernacle. A tots aquells qui el reberen —la Paraula— va donar poder d'esdevenir fills de Déu».

LA HISTORIA DE LA PARAULA i la història de la Salvació van aparellades, són paral·leles. L'Antic i el Nou Testament contenen la Paraula i l'Acció Salvadora de Déu.

Podríem veure en l'Economia de Salvació una línia de realitzacions prèvies, cíclics i expansives, abocant a les nostres comunitats de fe: la història de la Promesa, de l'Aliança, del Poble de Déu, de la Terra Promesa, del Regne d'Israel, dels Profetes. I també la història de l'Església en la seva etapa de realització, de la Pasqua a la Parúsia, esperant l'hora de la plenitud, de la possessió definitiva.

On queda ben palès que la Paraula crea una comunitat de creients, de fidels, és en els Actes dels Apòstols.

Caldrà llegir-lo tot sencer. Una pauta de lectura ens la dona:

«I ara, Senyor, mireu les seves amenaces i doneu als vostres ser-

vents de proclamar amb tota valentia la vostra paraula, esteneu la vostra mà perquè es facin guariments, miracles i prodigis pel nom del vostre sant Servent Jesús...

«I cada dia, al temple i per les cases, no paraven d'ensenyar i evangelitzar el Messies Jesús...

«Nosaltres continuarem dedicats a l'oració i al ministeri de la paraula...

«La paraula de Déu creixia, i es multiplicava a desdir el nombre dels deixebles a Jerusalem.

LA CONVERSIÓ A L'EVANGELI, l'acceptació de Jesucrist, no és mai una qüestió purament individual. Com tampoc la vida cristiana. Sempre és desenvolupada en la dimensió comunitària. Aquesta és essencial. Els que la Paraula congrega, els nascuts no de

units per la mateixa fe

la sang, ni del voler carnal, ni del voler d'home, sinó de Déu, tenen un estil propi de vida, que respon més a la Paraula de Crist que a una habitud heretada o tradicional. Es saben Església. Cal novament referir-se als Actes dels Apòstols.

«I prenien part amb assiduitat en l'ensenyament dels apòstols, en la distribució d'almoines, en la fracció del pa i en les pregàries...

«Tots els creients vivien units i tenien les coses en comú.

«La multitud dels creients no te-

nia sinó un sol cor i una sola ànima, i ni un d'ells no deia que fos seures del que li pertanyia, sinó que tot els era comú.

EL RETORN A LA PARAULA DE DEU lectura personal de la Bíblia celebració comunitària de la Paraula en la Missa— ens disposa a la celebració i a la parti-

cipació de l'Eucaristia. Ens congrega en assemblea, en església. Fa reunió, comunió, de la qual el Sagrament n'és el signe i la realització.

«Un sacerdote que supiese celebrar bien el santo sacrificio, la fracción panis, pero no fuese capaz de partir a los fieles el Pan de la Palabra de Dios, no sería más que sacerdote a medias.»

(Cardenal Bea)

El moviment bíblic i el moviment litúrgic aconsegueixen la seva missió. Com més els intensifiquem més aguda serà la nostra consciència de comunitat de fidels, de creients. I també més abonarem el terreny per a les properes realitzacions providencials que ens estan encomanades: el concili ecumènic, l'apostolat dels seglars, la unió dels cristians i el mateix problema social en les seves dimensions de treball, de civilització, de progrés, d'alimentació i d'evangelització.

J. Cardús, pvre.

«Aquell qui escolta la paraula de Déu amb vertader desitg d'aprofitarse'n és més agradable a Déu que aquell qui el rep en la sagrada comunió».

(Sant Rector d'Ars)